

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Varaždinu
Varaždin, Braće Radić 2

Poslovni broj: 10 P-150/2020-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Varaždinu, po sucu Denisu Krnjaku, u pravnoj stvari tužitelja Industrogradnja d.d., Varaždin, Augusta Šenoe 4-6, OIB:03714155365, kojeg zastupa punomoćnica Maja Wosner, odvjetnica iz Zagreba, protiv tuženika MANEDA, d.o.o., Sesvete, Varaždinska 77, OIB:92450134182, kojeg zastupa punomoćnica Daliborka Planinčević, odvjetnica iz Sesveta, nakon održane glavne rasprave 02. srpnja 2020. u nazočnosti punomoćnice tužitelja Maje Wosner i zastupnika po zakonu tuženika Nenada Markovića, radi utvrđivanja osnovanosti osporavanja, 14. kolovoza 2020. objavio je i

p r e s u d i o j e

1.) Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja Industrogradnja d.d., Varaždin, Augusta Šenoe 4-6, OIB:03714155365, koji glasi:

"Utvrđuje se da je osnovano osporavanje tužitelja Industrogradnja d.d., Varaždin, Augusta Šenoe 4-6, OIB:03714155365, u stečajnom postupku koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Varaždinu, pod poslovnim brojem St-529/17, u odnosu na tražbinu tuženika MANEDA, d.o.o., Sesvete, Varaždinska 77, OIB:92450134182, u iznosu od 269.932,49 kn kao tražbine II. višeg isplatnog reda."

2.) Nalaže se tužitelju Industrogradnja d.d., Varaždin, Augusta Šenoe 4-6, OIB:03714155365, da tuženiku MANEDA, d.o.o., Sesvete, Varaždinska 77, OIB:92450134182, u roku od 15 dana naknadi parnični trošak u iznosu od 1.250,00 kn.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi ističe da je rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovnog broja PŽ-6223/19 od 17. prosinca 2019. kojim je potvrđeno rješenje Trgovačkog suda u Varaždinu poslovnog broja St-529/17 od 04. srpnja 2019. upućen u parnicu radi

dokazivanja osnovanosti svog osporavanja. U stečajnom postupku koji se vodi kod Trgovačkog suda u Varaždinu pod poslovnim brojem St-529/17 nad dužnikom ISTO d.d. u stečaju tuženik je prijavio tražbinu koju je osporio tužitelj kao vjerovnik. Tužitelj ističe da su tražbine tuženika nepravomoćno dosuđeni troškovi iz ovršnih postupaka koje je tuženik pokrenuo i vodio protiv stečajnog dužnika, kao sudužnika društva Industrogradnja nekretnine d.o.o. Zagreb. Svi ovršni postupci koje je tuženik vodio protiv stečajnog dužnika pokrenuti su na temelju zloupotrebe zadužnica izdanih od strane Tužitelja. Zaduznice su izdane uz Ugovor o opciji prodaje (Put Option) od 22. kolovoza 2008. godine, isključivo kao "sredstvo osiguranja tražbine koja će u slučaju izvršenja opcije nastati temeljem kupoprodajnog ugovora za predmet opcije..." i predane Daliborki Planinčević. Predmet opcije u navedenom ugovoru bio je jedini poslovni udjel trgovačkog društva Planidal ulaganja d.o.o. Dugo Selo, koji je držao dionice TOZ Penkale d.d. Zagreb - koje su bile razlog sklapanja navedenog ugovora. Tražbina iz Ugovora o opciji prodaje nije nastala niti može nastati - jer kupoprodajni ugovor za udjele društva Planidal ulaganja d.o.o. Dugo Selo nije sklopljen, društvo Planidal ulaganja d.o.o. Dugo Selo više nije vlasnik dionica TOZ Penkale d.d. Zagreb, a TOZ Penkala d.d. Zagreb završila je u stečaju. Bez obzira što tražbina nije nastala, Daliborka Planinčević je tražbinu i zaduznice ustupila Nenadu Marković, a Nenad Marković tražbinu i zaduznice je potom ustupio novoosnovanom društvu Maneda d.o.o. Sesvete, ovdje Tuženiku, a čiji je Nenad Marković osnivač - jedini član i direktor. Zaduznice su ispunjene u korist Manede d.o.o. Sesvete (ovdje Tuženika), i temeljem istih pokrenut je dvoznamenkasti broj ovrha na teret društva Industrogradnja nekretnine d.o.o. Zagreb i društva Industrogradnja d.d. Zagreb (prednika ovdje tužitelja) - sve bez ikakve tražbine i bez bilo kakve protučinidbe. Dakle, Daliborka Planinčević prenijela je na Nenada Markovića Ugovorom o ustupu tražbine od 13. veljače 2009. godine odnosno istom ustupila "sva svoja potraživanja i sva svoja prava po svim osnovama koja su nastala ili mogu nastati prema trgovačkom društvu Industrogradnja nekretnine d.o.o. i Industrogradnja d.d. ... s primljenim sredstvima osiguranja plaćanja... pod uvjetima i na način određen u Ugovoru o opciji prodaje (Put Option), sklopljenim dana 22.08.2008. ..." Nadalje, Nenad Marković je društvu Maneda d.o.o. Zagreb (ovdje Tuženiku) Ugovorom o ustupu tražbine od 07. prosinca 2009. godine ustupio "sva svoja potraživanja koja su temeljem prethodno navedenih ugovora nastala prema trgovačkom društvu Industrogradnja nekretnine d.o.o. i Industrogradnja d.d., sa svim sporednim pravima i primljenim sredstvima osiguranja plaćanja..., pod uvjetima i na način određen u Ugovoru o opciji prodaje (Put Option), sklopljenim dana 22.08.2008. godine između Daliborke Planinčević i trgovačkog društva Industrogradnja nekretnine d.o.o. te Industrogradnja d.d. ..." Dakle, tražbina koja je osigurana zadužnicama (temeljem ovjerenih preslika istih zadužnica određena je ovrha u ovoj pravnoj stvari) nikada nije niti nastala, a Visoki trgovački sud u Zagrebu dodatno je utvrdio i da je ništetan osnovni pravni posao (u okviru kojeg su izdane zaduznice) te da su ništetni prethodno navedeni ustupi zadužnica. Rješenje je pravomoćno. Naime, prednik Tužitelja i društvo Industrogradnja nekretnine d.o.o. Zagreb još 2011. godine su pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pokrenuli postupak radi povrata predmetnih zadužnica i utvrđenja da je bez pravnog učinka Ugovor o ustupu tražbine od 13. veljače 2009. godine, ovjeren kod JB Vlaste Zajec pod brojem OV-1366/09, kao i bilo koji drugi daljnji ustup tražbine koja je predmet ugovora o ustupu tražbine od 13. veljače 2009. godine. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u odluci posl.br. Pž-4893/2017 od dana 18. siječnja 2018. godine, preinačava raniju odluku Trgovačkog suda u Zagrebu, prihvaća tužbeni zahtjev u cijelosti, te nalaže tuženicima da vrate tužitelju 18 bjanko zadužnica kako je to pobliže specificirano u odluci (među kojima su i zaduznice temeljem čijih preslika je pokrenut i

ovršni postupak) i utvrđuje da je bez pravnog učinka Ugovor o ustupu tražbine od 13. veljače 2009. godine, kao i bilo koji drugi daljnji ustup tražbine koja je predmet ugovora o ustupu tražbine od 13. veljače 2009. godine. Po reviziji, presuda VTS RH je ukinuta u dijelu u kojem je naloženo vraćanje zadužnica (jer u tijeku postupka nije utvrđeno gdje se zadužnice nalaze). U dijelu presude u kojem je utvrđeno da je bez pravnog učinka Ugovor o ustupu tražbine od 13. veljače 2009. godine, kao i bilo koji drugi daljnji ustup tražbine koja je predmet ugovora o ustupu tražbine od 13. veljače 2009. godine, navedena je presuda pravomoćna iz čega nesporno proizlazi da Tuženik nema nikakve tražbine - jer je ugovor o ustupu tražbine kojim je stekao spornu tražbinu i zadužnice bez pravnog učinka! Po donošenju revizijske odluke, VTS RH je svojom odlukom posl.br. PŽ-3195/2019 od 11. lipnja 2019. godine predmet vratio na ponovni postupak Trgovačkom sudu u Zagrebu, ali samo u dijelu koji se odnosi na povrat predmetnih zadužnica. Dakle, u dijelu u kojem je utvrđeno da je bez pravnog učinka Ugovor o ustupu tražbine od 13. veljače 2009. godine, kao i bilo koji drugi daljnji ustup tražbine koja je predmet ugovora o ustupu tražbine od 13. veljače 2009. godine, navedena presuda je pravomoćna iz čega proizlazi da tražbina ovdje Tuženika ne postoji odnosno da je potraživanje tuženika u stečajnom postupku nad društvom ISTO d.d. postalo bespredmetno. U navedenom je postupku pred Trgovačkim sudom u Zagrebu ostalo je za utvrditi činjenice isključivo vezano uz dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na povrat zadužnica na temelju kojih su izdani ovjereni preslici na temelju kojih je određena ovrha. Nadalje, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u navedenim je odlukama jasno i nedvosmisleno istaknuo kako je Ugovor o opciji prodaje (Put Option) od 22. kolovoza 2008. godine, a temeljem kojeg su izdane predmetne zadužnice - ništetan obzirom na činjenicu da se radi o strogo formalnom ugovoru koji mora bi sklopljen u obliku javnobilježničke isprave, što predmetni ugovor nije. Tužitelj naglašava da utvrđenje ništetnosti osnovnog pravnog posla nije usporio Vrhovni sud Republike Hrvatske, a Visoki trgovački sud Republike Hrvatske utvrđenje ništetnosti ponavlja i u zadnjoj odluci (posl.br. PŽ-3195/2019 od 11. lipnja 2019. godine). Društvo Industrogradnja nekretnine d.o.o. i prednik Tužitelja sklopili su sa Daliborkom Planinčević Ugovor o opciji prodaje, kako je ranije navedeno. Radi osiguranja tražbine iz navedenog ugovora (cijene za poslovni udjel Planidal ulaganja d.o.o. Dugo Selo), Tužitelj je Daliborki Planinčević predao bjanko zadužnice i mjenicu. Iste je Daliborka Planinčević najprije ustupila Nenadu Markoviću, a Nenad Marković potom društvu Menada d.o.o. Sesvete. Navedenim odlukama pravomoćno je utvrđeno da su navedeni ustupi sporne tražbine i zadužnica bez pravnog učinka, te da je Ugovor o opciji prodaje (Put Option) ništetan, jer nema zakonom propisanu formu javnobilježničke isprave. Iz navedenog proizlazi da je svaka ugovorna strana dužna vratiti ono što je na temelju takvog ugovora primila. Odnosi se to i na zadužnice koje su primljene u okviru istog pravnog posla, a time, posljedično, i sve ovjerene preslike korištene za pokretanje ovrhe. Također, nesporno je, društvo Maneda d.o.o. Sesvete (ovdje tuženik), nema nikakvu tražbinu prema društvu ISTO d.d. u stečaju niti ima pravnog temelja za vođenje predmetne ovrhe - jer je utvrđeno da tražbina radi koje je zadužnica izdana ne postoji budući da je predmetni pravni posao ništetan, a pravomoćno je utvrđeno i da su ustupi sporne tražbine (temeljem kojih je spornu tražbinu stekao Tuženik) - bez pravnog učinka. Dakle, ne samo što Tuženik nema nikakvu tražbinu prema stečajnom dužniku, već je isti dužan naknaditi više štetu i vratiti ovrhom oduzetu imovinu odnosno naknaditi vrijednosti iste (ukupno, u odnosu na obje oštećene strane, više desetaka milijuna kuna).

Ističe se da je tužitelj na ročištu održanom 02. srpnja 2020. izvršio nadopunu tužbenog zahtjeva te u konačnici tužbenim zahtjevom traži utvrđenje da je osnovano osporavanje

tužitelja u stečajnom postupku koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Varaždinu pod poslovnim brojem St-529/17, u odnosu na tražbinu tuženika u iznosu od 269.932,49 kn kao tražbine II. višeg isplatnog reda.

Tužitelj u dokaznom postupku predlaže izvršiti uvid u dokumentaciju i sudske odluke koje dostavlja u spis, izvršiti uvid u sudski registar za društva Planidal ulaganja d.o.o. i TOZ Penkala d.d. u stečaju, izvršiti uvid u e-predmete Općinskog suda u Puli broj Ovr-2049/12, Županijskog suda u Puli broj GžOvr-916/16, GžOvr-917/16, GžOvr-918/16, Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2908/17 te i predlaže izvršiti uvid u predmet Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-4487/11.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da tužbeni zahtjev u cijelosti osporava. Navodi da nije točno da su predmetne tražbine tuženika nepravomoćno dosuđeni troškovi iz ovršnih postupka već ističe da njegova tražbina predstavlja pravomoćno dosuđeni i priznati trošak ovršnog postupka temeljem pravomoćnog rješenja Općinskog suda u Puli broj Ovr-2049/12 od 27. srpnja 2016. koje je potvrđeno rješenjem Županijskog suda u Puli broj GžOvr-916/16, GžOvr-917/16, GžOvr-918/16 od 22. veljače 2017. Ističe da tužitelj iznosi u tužbi nebulozne i netočne navode koji nemaju nikakve veze s predmetom spora odnosno da se tužitelj poziva na nekakve ugovore i sudske odluke koje nemaju nikakve veze sa tražbinom koja je utvrđena pravomoćnom sudskom odlukom. Pri tom se tuženik poziva na čl. 6. Zakona o sudovima te i ističe da sud u ovom postupku ne može preispitivati pravomoćno doneseno rješenje drugog suda u drugom postupku. U konačnici tuženik predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva kao neosnovanog.

U dokaznom postupku tuženik predlaže izvršiti uvid u dokumentaciju koju dostavlja u spis.

U dokaznom postupku pročitana je sva dokumentacija koju su parnične stranke dostavile u spis i to: rješenje TSVZ St-529/2017-265 od 4. srpnja 2019. (listovi 8 do 77 spisa), rješenje VTSRH Pž-6223/2019-2 od 17. prosinca 2019. (listovi 78 do 81 spisa), Ugovor o opciji prodaje od 22. kolovoza 2008. (listovi 82 do 83 spisa), Ugovor o ustupu tražbine od 13. veljače 2009. (listovi 84 do 85 spisa), Ugovor o ustupu tražbine od 7. prosinca 2009. (listovi 86 do 89 spisa), presuda VTSRH Pž-4893/2017-8 od 18. siječnja 2018. (listovi 90 do 95 spisa), rješenje VSRH Revt-300/2018-8 od 5. prosinca 2018. (listovi 96 do 101 spisa), rješenje VTSRH Pž-3195/2019-2 od 11. lipnja 2019. (listovi 102 do 106 spisa), rješenje OS Pula Ovr-2049/2012-363 od 27. srpnja 2016. (listovi 120 do 132 spisa), rješenje ŽS Pula Gž Ovr-916/16-2, Gž Ovr-917/16-2, Gž Ovr-918/16-2 od 22. veljače 2017. (listovi 133 do 149 spisa). Izvršen je uvid u izvadak iz sudskog registra za društva Planidal ulaganja d.o.o. i TOZ Penkala d.d. te je i izvršen uvid u e-Predmete kako su to stranke predložile u toku postupka (Općinski sud u Puli broj Ovr-2049/12, Županijski sud u Puli broj GžOvr-916/16, GžOvr-917/16, GžOvr-918/16, Vrhovni sud Republike Hrvatske broj Rev-2908/17).

Na ročištu za glavnu raspravu odbijen je dokazni prijedlog tužitelja da se izvrši uvid u spis Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-4487/11. Navedeni dokazni prijedlog odbijen je iz razloga što činjenice iz navedenog parničnog predmeta nisu relevantne za donošenje odluke o predmetnom tužbenom zahtjevu, a o čemu sud elaborira u daljnjem tijeku obrazloženja.

Vezano za vrijednost predmeta spora ističe se da je u tužbi tužitelj naznačio vrijednost predmeta spora u iznosu od 50.000,01 kn. U odgovoru na tužbu tuženik prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora sa obrazloženjem da tražbina koja se osporava u ovom postupku iznosi 269.932,49 kn pa toliko treba iznositi i vrijednost predmeta spora u ovom predmetu. Vezano za to ističe se da se predmetni tužbeni zahtjev ne odnosi na novčanu svotu već je riječ o zahtjevu kojim se traži utvrđenje osnovanosti osporavanja te vrijednost predmeta spora se ne određuje prema iznosu tražbine koji se osporava. U ovom konkretnom predmetu vrijednost predmeta spora određuje se prema čl. 40. st. 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19 – dalje u tekstu: ZPP) u kojem je određeno da kad se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčanu svotu, mjerodavna je vrijednost predmeta spora koju je tužitelj u tužbi naznačio. Budući da je tuženik osporio naznačenu vrijednost predmeta spora sud je u smislu čl. 40. st. 3. ZPP-a na ročištu održanom 2. srpnja 2020. rješenjem odredio da vrijednost predmeta spora u ovom postupku iznosi 50.000,01 kn, a to iz razloga što sud smatra da iznos koji je tužitelj u tužbi naznačio kao vrijednost predmeta spora nije suviše visoko ni suviše nisko naznačena.

Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka u skladu sa čl. 8. ZPP-a sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja neosnovan.

Predmetna parnica predstavlja parnicu u smislu čl. 266. st. 2. i 4. Stečajnog zakon (Narodne novine, broj: 71/15 i 104/17) i to parnicu radi dokazivanja osnovanosti osporavanja tražbine prijavljene u stečajnom postupku s time da je u konkretnom slučaju parnica proizašla iz stečajnog postupka koji se vodi nad društvom ISTO d.d. u stečaju Varaždin kod Trgovačkog suda u Varaždinu pod poslovnim brojem St-529/17.

Primarno sud ističe da je predmetna parnica pokrenuta u roku iz čl. 267. st. 2. Stečajnog zakona. Naime, drugostupanjska odluka - rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovnog broja Pž-6223/2019-2 od 17. prosinca 2019. - donesena u povodu žalbe protiv rješenja o upućivanju u parnicu, istaknuta je na e-Oglasnoj ploči suda 04. veljače 2020. te je u smislu čl. 12. st. 1. Stečajnog zakona dostava obavljena 12. veljače 2020. odnosno rok od 8 dana iz čl. 267. st. 2. Stečajnog zakona ističe 20. veljače 2020. Budući da je tužba u ovom predmetu podnesena 20. veljače 2020. ista je pravodobna.

Iz isprava koje je tužitelj dostavio u spis i to rješenja TSVZ St-529/2017-265 od 4. srpnja 2019. (listovi 8 do 77 spisa), i rješenja VTSRH Pž-6223/2019-2 od 17. prosinca 2019. (listovi 78 do 81 spisa), a koje odluke su donesene u predmetu Trgovačkog suda u Varaždinu poslovnog broja St-529/17 u kojem se, dakle, vodi stečajni postupak nad društvom ISTO d.d. u stečaju Varaždin utvrđeno je:

- da je u stečajnom predmetu u skladu sa čl. 265. Stečajnog zakona doneseno rješenje o utvrđenim i osporenim tražbinama poslovnog broja St-529/2017-265 dana 04. srpnja 2019. te da je isto potvrđeno rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovnog broja Pž-6223/2019-2 od 17. prosinca 2019.,
- da tužitelj u stečajnom postupku ima status stečajnog vjerovnika te da mu je pravomoćnim rješenjem o utvrđenim i osporenim tražbinama tražbina utvrđena i svrstana u II. (drugi) viši isplatni red,

- da tuženik u stečajnom postupku ima status stečajnog vjerovnika te je tražbina tuženika u prijavljenom iznosu od 613.424,21 kn osporena od strane vjerovnika Isto grupa d.d. Varaždin i Industrogradnja d.d. Varaždin (tužitelj u ovom parničnom postupku) i priznata po stečajnom upravitelju i to kao tražbina II. (drugog) višeg isplatnog reda,
- da su vjerovnici Isto grupa d.d. Varaždin i Industrogradnja d.d. Varaždin (tužitelj u ovom parničnom postupku) kao osporavatelji upućeni pravomoćnim rješenjem o utvrđenim i osporenim tražbinama na parnicu protiv tuženika radi dokazivanja osnovanosti svog osporavanja i to za dio prijavljene tražbine u iznosu od 269.932,49 kn,
- da tuženik za navedeni dio osporene tražbine u iznosu od 269.932,49 kn ima ovršnu ispravu i to rješenje Općinskog suda u Puli broj Ovr-2049/2012-363 od 27. srpnja 2016. (navedeno je vidljivo iz obrazloženja rješenja Trgovačkog suda u Varaždinu broj St-529/2017-265 od 04. srpnja 2019. – list 66 citiranog rješenja).

Iz gornjih činjeničnih utvrđenja, a što između parničnih stranaka nije niti sporno, proizlazi da je tuženik prilikom prijave tražbine u stečajnom postupku nad društvom ISTO d.d. za istu dostavio ispravu i to rješenje Općinskog suda u Puli broj Ovr-2049/2012-363 od 27. srpnja 2016.

Ono što se između stranaka pokazalo spornim je pitanje da li je rješenje Općinskog suda u Puli broj Ovr-2049/2012-363 od 27. srpnja 2016. steklo svojstvo pravomoćnosti odnosno sporno je da li je tuženikova tražbina koja se osporava tužbenim zahtjevom pravomoćno utvrđena sudskom odlukom. Vezano za sporna činjenična pitanja sud je u dokaznom postupku utvrdio slijedeće.

Iz rješenja Općinskog suda u Puli broj Ovr-2049/2012-363 od 27. srpnja 2016. (rješenje se nalazi na listovima 120 do 132 spisa) vidljivo je da je ovršenik INDUSTROGRADNJA GRUPA d.d., Zagreb, Savska cesta 66, OIB:19751350811, dužan tuženiku kao ovrhovoditelju naknaditi trošak ovršnog postupka u iznosu od 243.775,00 kn (točka I izreke rješenja). Iz rješenja Županijskog suda u Puli broj Gž Ovr-916/16-2, Gž Ovr-917/16-2, Gž Ovr-918/16-2 od 22. veljače 2017. (listovi 133 do 149 spisa) vidljivo je da je rješenje Općinskog suda u Puli broj Ovr-2049/2012-363 od 27. srpnja 2016. potvrđeno u dijelu u kojem je tužitelju kao ovrhovoditelju dosuđen trošak ovršnog postupka u iznosu od 243.775,00 kn (točka IV izreke rješenja).

Obveznik plaćanja tuženiku novčanog iznosa iz rješenja Općinskog suda u Puli broj Ovr-2049/2012-363 od 27. srpnja 2016. je društvo INDUSTROGRADNJA GRUPA d.d. Zagreb. Između parničnih stranaka nije sporna činjenica da je društvo ISTO d.d. Varaždin (nad kojim društvom je sada u tijeku stečajni postupak kod Trgovačkog suda u Varaždinu pod poslovnim brojem St-529/17) pravni slijednik društva INDUSTROGRADNJA GRUPA d.d. Zagreb pa se shodno tome zaključuje da je društvo ISTO d.d. (sada ISTO d.d. u stečaju) preuzelo obvezu plaćanja tuženiku novčanog iznosa iz rješenja Općinskog suda u Puli broj Ovr-2049/2012-363 od 27. srpnja 2016.

Iz prednjih utvrđenja ovaj sud zaključuje da je rješenje Općinskog suda u Puli broj Ovr-2049/2012-363 od 27. srpnja 2016. steklo svojstvo pravomoćnosti odnosno nije točna činjenična tvrdnja tužitelja da tuženikova tražbina koju tužitelj osporava predstavlja nepravomoćno dosuđene ovršne troškove. Naime, prema čl. 333. st. 1. ZPP-a (u ovršnim

postupcima odredbe ZPP-a primjenjuju se supsidijarno) presuda koja se više ne može pobijati žalbom postaje pravomoćna ako je njome odlučeno o zahtjevu tužbe ili protutužbe. Imajući u vidu citiranu odredbu ZPP-a razvidnim proizlazi da je ranije navedeno rješenje Općinskog suda u Puli broj Ovr-2049/2012-363 od 27. srpnja 2016. steklo svojstvo pravomoćnosti donošenjem drugostupanjskog rješenja Županijskog suda u Puli broj Gž Ovr-916/16-2, Gž Ovr-917/16-2, Gž Ovr-918/16-2 od 22. veljače 2017.

Ističe se da činjenica što je, prema navodima tužitelja, protiv rješenja Županijskog suda u Puli broj Gž Ovr-916/16-2, Gž Ovr-917/16-2, Gž Ovr-918/16-2 od 22. veljače 2017. izjavljena revizija, ne utječe na pravomoćnost prvostupanjskog rješenja Općinskog suda u Puli broj Ovr-2049/2012-363 od 27. srpnja 2016. Naime, revizija prema odredbama ZPP-a je po svojoj naravi izvanredni pravni lijek dok se pravomoćnost odluka veže isključivo na daljnu nemogućnost izjavljivanja redovnih pravnih lijekova.

Nadalje, sud ističe da je ispravan pravni stav tuženika u kojem se poziva na čl. 6. Zakona o sudovima (Narodne novine broj 28/13, 33/15, 82/15, 82/16, 67/18 i 126/19) u kojem je u st. 2. određeno da odluku suda smije mijenjati i ukidati samo sud u čiju nadležnost spada predmet u postupku propisanom zakonom, a u st. 3. je određeno da je svatko u Republici Hrvatskoj dužan poštivati pravomoćnu i ovršnu odnosno izvršnu sudsku odluku i njoj se pokoriti. Preslikavajući navedene odredbe na činjenični supstrat utvrđen u ovom postupku sud zaključuje da u trenutku otvaranja stečajnog postupka nad društvom ISTO d.d. egzistira pravomoćna odluka iz koje proizlazi predmetna tražbina koju tužitelj tuženiku u ovom postupku osporava te i da mijenjati ili ukidati pravomoćnu odluku može samo sud koji je odluku donio te i u postupku u kojem je donešena. U konkretnom slučaju predmetna ovršna isprava (rješenje Općinskog suda u Puli broj Ovr-2049/2012-363 od 27. srpnja 2016.), dakle, može se mijenjati ili ukidati samo u okviru ovršnog postupka kod Općinskog suda u Puli broj Ovr-2049/12.

Ističe se, nadalje, da tužitelj u historijatu tužbe tvrdi da je tuženik ovršni postupak u kojem je donesena predmetna ovršna isprava (rješenje Općinskog suda u Puli broj Ovr-2049/2012-363 od 27. srpnja 2016.) pokrenuo zloupotrijebivši zadužnice izdane od strane tužitelja. Tužitelj pritom iznosi svoje stavove i činjenične tvrdnje o tome da tuženik nema nikakvu tražbinu prema društvu ISTO d.d. u stečaju. Pritom se tužitelj detaljno referira o tijeku parničnog postupka koji se vodi kod Trgovačkog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem P-4487/11, a u okviru kojeg postupka su donesene odluke koje tužitelj dostavlja u ovaj spis i to presuda VTSRH Pž-4893/2017-8 od 18. siječnja 2018. (listovi 90 do 95 spisa), rješenje VSRH Revt-300/2018-8 od 5. prosinca 2018. (listovi 96 do 101 spisa), i rješenje VTSRH Pž-3195/2019-2 od 11. lipnja 2019. (listovi 102 do 106 spisa).

Analizom navedenih odluka zaključuje se, dakle, da je kod Trgovačkog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem P-4487/11 u tijeku parnični postupak između tužitelja INDUSTROGRADNJA NEKRETNINE d.o.o. i ISTO d.d. protiv tuženika MANEDA, d.o.o., Nenada Markovića, Daliborke Planinčević, PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. i PRVA ULAGANJA d.o.o., a radi povrata zadužnica i utvrđenja. Ovaj sud je mišljenja da o tome da li navedeni parnični postupak i odluke koje su u njemu donesene imaju utjecaj na ovršni postupak kod Općinskog suda u Puli poslovnog broja Ovr-2049/12 se može odlučivati samo u tom ovršnom postupku. Drugim riječima, u ovom parničnom postupku ne može se ocjenjivati

taj utjecaj odnosno u ovom postupku ne može se preispitivati pravomoćno donesena odluka - rješenje Općinskog suda u Puli broj Ovr-2049/2012-363 od 27. srpnja 2016.

Navodi se da društvo ISTO d.d. (sada u stečaju) ima mogućnosti predviđene Ovršnim zakonom da intervenira u tijek ovršnog postupka kod Općinskog suda u Puli broj Ovr-2049/12. Tako je primjerice odredbama Ovršnog zakona (Narodne novine, broj: 57/96, 29/99, 42/00, 173/03, 194/03, 151/04, 88/05, 121/05 i 67/08 – dalje u tekstu: Ovršni zakon/08 – navedeni zakon se primjenjuje u ovršnom postupku kod Općinskog suda u Puli broj Ovr-2049/12) predviđeno da se ovršni postupak obustavlja ako je ovršna isprava na temelju koje je ovrha određena ukinuta, preinačena, poništena, stavljena izvan snage ili je na drugi način određeno da je bez učinka (čl. 67. st. 2. Ovršnog zakona/08). Također, postoje pravila o protuovrsi koja reguliraju situacije u kojima ovrhovoditelj ovršeniku mora vratiti ono što je ovrhom dobio ako je ovršna isprava na temelju koje je ovrha određena ukinuta, preinačena, poništena, stavljena izvan snage ili je na drugi način određeno da je bez učinka (čl. 58. st. 1. Ovršnog zakona/08). Također, društvu ISTO d.d. (sada u stečaju), neovisno od ovršnog postupka kod Općinskog suda u Puli, stoje na raspolaganju i pravila obveznog prava o stjecanju bez osnove ako bi u kasnijem razdoblju došlo do primjerice ukidanja predmetne ovršne isprave - rješenja Općinskog suda u Puli broj Ovr-2049/2012-363 od 27. srpnja 2016. – u revizijskom postupku.

Zaključno, dakle, sud ističe da činjenice i pravni stavovi koje u ovom postupku iznosi tužitelj, a koji se odnose na ovršnu ispravu (zadužnice) na temelju koje je pokrenut ovršni postupak kod Općinskog suda u Puli te u kojem postupku je donesena predmetna pravomoćna odluka (rješenje Općinskog suda u Puli broj Ovr-2049/2012-363 od 27. srpnja 2016.) nisu od utjecaja na osnovanost tražbine tuženika koja je prijavljena u stečajnom postupku nad društvom ISTO d.d. i koja je predmet osporavanja u ovom parničnom postupku.

Slijedom svega navedenoga ovaj sud je mišljenja da tuženik osnovano u stečajnom postupku nad društvom ISTO d.d. potražuje svoju tražbinu iz pravomoćne i ovršne odluke - rješenja Općinskog suda u Puli broj Ovr-2049/2012-363 od 27. srpnja 2016. Tuženik na temelju navedene isprave kao vjerovnik drugog višeg isplatnog reda ima pravo na glavni iznos od 243.775,00 kn te ima pravo i na zatezne kamate prema odredbi čl. 27. st. 2. Ovršnog zakona/08 i to zatezne kamate koje teku od dana donošenja ovršne odluke do dana otvaranja stečajnog postupka nad društvom ISTO d.d. u stečaju.

Slijedom cjelokupne argumentacije sud zaključuje da tužitelj u ovom postupku nije dokazao osnovanost svog osporavanja tražbine koju je tuženik prijavio u stečajnom postupku nad društvom ISTO d.d. u stečaju Varaždin te je stoga tužbeni zahtjev potrebno kao neosnovan u cijelosti odbiti.

Odluka o naknadi parničnog troška temelji se na odredbi čl. 154 st. 1. ZPP-a kojom je propisano da stranka koja u cijelosti izgubi parnicu je dužna protivnoj stranci nadoknaditi troškove. Kako je tuženik u ovom postupku u cijelosti uspio razvidnim proizlazi tužiteljeva obveza na naknadu troškova postupka tuženiku.

Sud je kao potrebne troškove u smislu čl. 155. st. 1. ZPP-a za vođenje parnice tuženiku priznao slijedeće troškove:

Poslovni broj: 10 P-150/2020-7

- sastav odgovora na tužbu po punomoćniku prema Tbr.7.t.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15 – dalje u tekstu: Tarifa) u iznosu od 1.250,00 kn (uključen PDV).

Sumarno je, dakle, tuženiku priznat trošak parničnog postupka u iznosu od 1.250,00 kn te je tužitelju u točki 2. izreke odluke naložena naknada citiranog troška u roku od 15 dana.

U Varaždinu 14. kolovoza 2020.

Sudac:

Denis Krnjak, v.r.

Za točnost otpavka - ovlaštenu službenik:

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana kada je održano ročište na kojemu se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o tom ročištu. Ako stranka nije uredno obaviještena o tom ročištu, može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od primitka prijepisa presude. Žalba se podnosi putem ovoga suda Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u četiri istovjetna primjerka.

DNA:

- punomoćnica tužitelja
- punomoćnica tuženika